

Mindörökké csütörtök

Ötven éves lesz lassan egy labdarúgó-közösség

1965-öt írtunk, amikor tanárok, szakoktatók, kollégiumi nevelők alakítottak Zircen egy kispályás focicsapatot hobbi célból. Azóta a társaság sok személyi változáson esett át, de egyvalami ugyanaz maradt: a találkozás időpontja...

– Csütörtök volt az egyetlen „lyukas nap” – mondja *Répás József*, aki több mint negyven éve rúgja már a bőrt ebben a közösségben. Azt is kifejti, hogy mit ért ez alatt, hiszen lyukas óráról, lyukas zokniról már hallottunk, de lyukas napról nem igazán. A hétfő és a kedd munkahelyi elfoglaltság miatt nem volt alkalmas, délután tantestületi értekezletet tartottak az iskolában. A televíziós kupaszerda kilőtte a hét harmadik napját, pénteken színházba járt az alapító társaság. Szabad szombat nem volt akkor, a vasárnapot a családnak szentelték. Maradt a csütörtök...

Répás Jóska a nyugalmazása előtti hivatását is gyakorolja a közösségben, még ha nyelvbtlás eredményeképpen főkönyvelő helyett „kőfőnyvelőként” is van elkönyvelve az iratokon. A csapat krónikása titulussal sem túlzás őt illetni, hiszen papírokról, képekről, vagy csak úgy kútfőből nagyon sok emléket felidéz. '70 szeptemberében csatlakozott a közösséghez, de a korábbi időszakról is vannak információi. Évre pontosan tudja, kivel és mikor egészült ki a *Hay László, Janni József, Szabó János, Slajchó György, Zanati László* alapította társaság, és azt is feltárja, hogy a vājárképzés megszűnését követően, a szakmunkásképző intézet megalakulásával egy időben indult útjára a labda a MŰM első tornatanára, *Bakó Ferenc* kezdeményezésére.

Az iskola „holdudvarából” kikerülő alapítókhoz jöttek később külsősök is, többnyire mezőgépesek, majd a hetvenes évek elején egy bányász futballista visszavonulásával új korszak vette kezdetét a közösség életében: a mindenki által „Csuhas” beceneven ismert *Papp Ernő* szellemisége teljesen áthatotta ezt a kis csapatot, amelyet aztán el is kereszteltek róla.

– Számomra ez a közösség egyszerre jelenti a barátságot, a szolidaritást, az összetartozást – mondja *Kőrös János*, aki Répás József és *Majorovics László* után a harmadik legrégebbi tag, volt idő, amikor édesapjával együtt jártak a csütörtöki foci délutánokra.

Jóska egyetértően bólogat János szavainak hallatán, szerinte ezt sokan így gondolják a társaságból. Leszögezik, a játék náluk nem két félideig tart, a már a kezdet kezdetén is működő „harmadik félidő” intézményét fenntartják: közös vacsora, társalgás, skandináv lottó, megünneplik a születésnapokat, névnapokat, s felharsan olykor az Elnök dala is.

A „kőfőnyvelő” nyilvántartja az összes korábbi játékosársat, s egy kis kalkulációt készítve arra a következtetésre jut, hogy több mint hatvanan tartoztak hosszabb-rövidebb ideig a társasághoz. Jelenleg az általános iskola alsó tornatermét bérlik, de fociztak a gimiben is, a „hőskorban” pedig a szakmunkásképző intézet salakos pályáját használták, amely az apátság hátsó udvarában volt.

A csapattagok éppen az évadzáró bankettre készültek, amikor ez a beszélgetés készült. Ennek is megadják a módját évről évre, majd elvonulnak egy kis szünetre, hogy aztán szeptembertől újra birtokba vegyék a Köztársaság utcai fedett „grundot”.

Nem érintik már őket a tantestületi értekezletek, foci is van minden nap a tévében, szabad a szombat – nem szabad a péntek: ők akkor is csütörtököt mondanak...

Képkommentár

Répás Józseffel meglátogattuk azt a helyet, ahol elkezdődtek azok a bizonyos csütörtöki fociidélutánok. Iránytűként szolgál a pillérköteg, tetején a Szent Imre szoborral. Röplabdapálya és kézilabdapálya is volt az egykori szakmunkásképző intézet udvarán, a gomba alakú kis épület pedig szertárként funkcionált az iskola számára. A salakos pályát a hetvenes évek közepéig használta a labdarúgó-közösség. Kezdetben csak az esős és a téli napokon vették igénybe a tornatermet, majd végleg fedél alá húzódtak a labdával...

Kelemen Gábor